

Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya

El dissabte 5 d'abril s'ha celebrat a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat la Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya. Ha tingut per lema «Camins d'evangelització».

Més d'un centenar de persones, laics, laiques i consiliaris pertanyents a l'Acció Catòlica i a diverses associacions d'Apostolat Seglar i nous moviments, provinents de tot Catalunya, s'han aplegat amb els objectius de visibilitzar la realitat de l'apostolat laical a Catalunya, ajudar a la coneixença mútua, formar-se per a l'evangelitza-

ció i aportar iniciatives per a la promoció de l'Apostolat Seglar.

Les ponències han estat a càrrec de Cori Casanova i de Jaume Galobart. Les idees més destacades en la plenària han estat la necessitat d'implicar-se en les parròquies, de tenir una actitud acollidora, d'aprofundir en la formació i de viure l'Evangelí joiosament.

Els moviments d'Acció Catòlica van llegir un comunicat conjunt en el qual fan palesa la seva aportació a la missió evangelitzadora del laicat, basada en el compromís personal i col·lectiu, l'espiritualitat i el testimoni creient.

Cori Casanova, promotora de Laicat XXI, va anunciar la celebració d'un congrés del laicat del 2 al 4 d'octubre de 2015 al monestir de Poblet.

L'Eucaristia, presidida pel bisbe Xavier Novell, i el dinar de germanor van cloure la jornada.

Joan Carles Nicuesa

Grup escultòric dedicat a Santa Teresa Jornet

El pròxim dissabte 10 de maig, a les 11 h, serà inaugurat a la Catedral de Lleida un grup escultòric dedicat a aquesta santa lleidatana filla d'Aitona, obra de l'escultor valencià Xavier Margarit. La imatge de la santa, fundadora de les Germa-

netes dels Ancians Desemparats, serà col·locada en una de les capelles de la girola de la Catedral, que és la que dóna accés a la capella del Santíssim.

L'acte d'inauguració i benedicció d'aquest grup escultòric s'iniciarà amb una solemne concelebració eucarística presidida pel bisbe de Lleida Mons. Joan Piris, al final de la qual es procedirà a la benedicció de la nova capella i del grup escultòric de Santa Teresa Jornet.

Les germanetes han volgut que el grup escultòric se sufragués sol i exclusivament amb donatius. Tota persona que vulgui col·laborar, pot fer-ho en aquest número de compte obert per a aquest fi: 2100-0513-56-0200113804.

AJUDANT A VIURE

Temps pasqual, experiència de vida

La Bíblia presenta a Déu prenent la iniciativa de sortir a l'encontre de l'home i despertant en tots l'esperança d'una salvació: «Convertiu-vos a mi de tot cor» (Joel); «Posaré en vosaltres un cor nou i us trauré aquest cor de pedra» (Ezequiel); «Ni que la vostra vida sigui més negra que el carbó pels pecats, quedareu blancs com la neu» (Isaïes). Aquesta és avui i sempre la nostra Bona Notícia: «Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor» (*Salm 33*), que mai no acumula ressentiments, sinó que sempre dóna la mà al més fràgil i fa festa, la festa del perdó amorós, com ha manifestat de tantes maneres en Jesús, que no jutja ni condemna de primeres sinó que dóna noves oportunitats (cfr. *Jn 8,11*).

Malauradament, nosaltres seguim jutjant i qualificant els altres amb freqüència, assenyalant la palla en l'ull de l'altre i no la biga en el nostre. Per això, tot i que segurament calia superar allò del «compliment pasqual», mai estarà de sobres acudir de bon grat al Sagrament de la Penitència, a la font de la misericòrdia divina: donarem a Déu una gran alegria, ens omplirem de la Pau del Ressuscitat i serem més misericordiosos amb els altres.

A més d'això, els 50 dies que van de la Pasqua a la Pentecosta proclamem textos dels Fets dels Apòstols que descriuen els trets fonamentals de l'Església naixent que busca ser fidel al seu Senyor vivint units, alimentant-se assíduament de la Paraula i els Sagraments i difonent incansablement l'Evangelí (de vegades, gràcies a la persecució).

No es tracta d'imitar formes de vida de la primera comunitat però sí de mantenir aquella fidelitat fonamental a l'Evangelí en el nostre present, com ens demanava la doctrina i l'esperit del Concili Vaticà II (1962-1966) a cada batejat i que, simplificant, podríem sintetitzar així:

Persones més convençudes, més adultes i responsables, amb actituds clares i definides fruit de l'aprofundiment de la pròpia fe i superant una certa ignorància religiosa (sabent en qui creiem i per què creiem), conscients d'haver rebut dons i carismes que ens fan ser subjectes i no únicament destinataris en la Comunitat eclesial.

Persones amb clara consciència d'Església, corresponsables, capaços d'un diàleg constructiu i sense imposicions unilaterals, superant individualismes i aprenent a conviure respectant persones, consciències, credos diferents...; i respectant també les distintes funcions i ministeris de l'Església, que no és una comunitat anàrquica i acèfala.

Persones dinàmiques, compromeses, encarnades i testimonials («llum, sal, llevat...»), que senten el deure de multiplicar els talents rebuts per al bé comú i afavoreixen al seu voltant la promoció integral amb obres positives de justícia i caritat.

I, malgrat tot, persones amb esperança, convençudes del triomf del bé sobre el mal (*Jn 16,33*), i multiplicant el propi lliurament amb la garantia que dóna la presència i l'acompanyament de Jesús Ressuscitat (*Mt 28,20*).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MARGARITA BOFARULL

Lluitar per la vida

La metgessa, professora de moral a la FTC i religiosa Margarita Bofarull, rscj, va ser nomenada el passat mes de desembre membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida. Aquest dicasteri vaticà s'ocupa d'estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de la biomedicina i el dret, relatiu a la promoció i defensa de la vida; sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directrius del Magisteri de l'Església.

Quina serà la seva aportació?

Em sento compromesa a aportar humilment el que sóc i visc; la meua experiència, bagatge, coneixements, recerques. Com a teòloga moralista i com a metgessa sempre m'he sentit molt compromesa amb la defensa i la celebració de la vida, de tota vida. Déu m'ha concedit a través de la meua vocació de religiosa del Sagrat Cor la possibilitat de conviure amb persones de diverses cultures, aquí i a Amèrica Llatina, de ser testimoni de la lluita per la vida de molts germans nostres, i això ha enriquit sempre la meua reflexió i estudi. La meua feminitat també és una aportació.

Com l'ajuda la seva col·laboració amb l'Hospital de Sant Joan de Déu?

M'ajuda a mantenir-me sensible i atenta a problemes de biomedicina que pateixen moltes persones i, per tant, la meua reflexió té molt en compte els patiments i les esperances dels nostres germans. No és una reflexió teòrica.

Què heu tractat en la primera sessió?

Aquest any hem tractat el tema de l'envelliment i la discapacitat. Hem reafirmat la dignitat intrínseca i inalienable de tots els éssers humans, independentment de la seva edat, salut o condició existencial. Així com la necessitat d'una solidaritat real.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

José de Calasanz: la caridad de enseñar

En la historia de la caridad, san José de Calasanz (†1648) ocupa un lugar destacado. Hombre hecho en la frontera entre Catalunya y Aragón (nacido en Peralta de la Sal en 1557, y párroco en la diócesis de Urgell), marchó a Roma. «Con la visita a los enfermos y pobres de Roma comprendió con mucha amargura suya que la mayoría de los niños se entregaban como presa a los vicios, no pudiendo sus padres sostenerles en la escuela.»

Calasanz decidió instituir una escuela en la que se acogiera a todos los niños pobres que lo pidieran. Una escuela totalmente gratuita y reservada a los pobres. Nació así la escuela primaria y media popular gratuita (1597).

Para responder a la vocación de enseñar a los niños pobres, y movidos por la caridad y el amor de Dios, surgió la Congregación de las Escuelas Pías. «El Prefecto debe con gran caridad recibir a los pobres, aunque vayan descalzos o harapientos o sin ferreruero. Dado que para ellos se ha fundado principalmente nuestro instituto.»

En el memorial del año 1626 dice Calasanz que se propone «enseñar a los muchachos, y particularmente a los pobres. Muchos de los cuales no vienen a las escuelas ni aprenden oficio o ejercicio alguno, sino que van perdidos y ociosos y por tanto fácilmente se dan a diversos juegos».

A lo largo de los siglos XIX y XX, innumerables congregaciones femeninas y masculinas crearán escuelas y colegios para enseñar vida cristiana junto a las ciencias y letras propias del tiempo. El más conocido de este periodo es Don Bosco, fundador de los salesianos.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En el Día de la Madre

—Hay una mujer —la madre— que tiene algo de Dios, por la inmensidad de su amor...Y mucho de ángel por la incansable solicitud de sus cuidados.

—Una mujer que, siendo joven..., tiene la reflexión de una anciana. Y en la vejez... trabaja con el vigor de la juventud.

—Una mujer que, si es ignorante..., descubre los secretos de la vida con más acierto que un sabio. Y si es instruida... se acomoda a la sencillez de los niños.

—Una mujer que, siendo pobre..., se satisface con la felicidad de los suyos. Y siendo rica... daría con gusto todo cuanto posee para no ver sufrir a los que ama.

—Una mujer que, siendo vigorosa..., se estremece con el vagido —el gemido o llanto— del recién nacido. Y siendo débil... se reviste con la bravura del león.

—Una mujer a quien, mientras vive..., no solemos estimar lo suficiente, aunque a su lado todos los dolores y penas se olvidan; pero después de muerta... daríamos todo lo que somos y poseemos para tenerla de nuevo a nuestro lado.

J. M. Alimbau

(Epílogo del libro *La Madre*, Editorial Claret)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Desata nudos

Explican que Bergoglio contribuyó a difundir en Argentina una particular devoción mariana: Nuestra Señora *Desatanudos*. Representada en una pintura votiva bávara (s. XVIII), la Virgen, bajo la acción del Espíritu Santo, deshace nudos de una cinta que le ofrecen algunos ángeles y su pie aplasta la cabeza de la serpiente.

María, resuelta ante la Palabra de Dios, responde: «Fiat». Y acoge al Señor que nos salva de los nudos, de los amarras de nuestro pecado.

La Madre, solícita en Caná, humilde y servicial, está atenta a desatar los nudos de nuestros problemas, de nuestros conflictos y necesidades.

Al pie de la Cruz, la *Mujer* nos acoge como hijos. En la Resurrección, la Virgen de la Alegría recibe el gozo de los *desatados*: ¡Alégrate, Reina del Cielo! En Pentecostés, la Madre de la Iglesia recibe, con la comunidad orante, al Santificador.

«María está desde siempre presente en el corazón, en la devoción y, sobre todo, en el camino de fe del pueblo cristiano. «La Iglesia... camina en el tiempo... Pero en este camino, deseo destacarlo enseguida —manifiesta el Papa—, procede recorriendo de nuevo el itinerario realizado por la Virgen María» (RM, 2). A ella confiamos nuestro itinerario de fe, los deseos de nuestro corazón, nuestras necesidades, las del mundo entero.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.

6. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. xxi).

8. □ Dijous [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dissabte [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2, 20b-25 / Jn 10,1-10]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

El sopar d'Emaús. Pintura de Rembrandt (1648), Museu del Louvre (París)

[Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, escuchad mis palabras y enteraos bien de lo que pasa. Escuchadme, israelitas: Os hablo de Jesús Nazareno, el hombre que Dios acreditó ante vosotros realizando por su medio los milagros, signos y prodigios que conocéis. Conforme al designio previsto y sancionado por Dios, os lo entregaron, y vosotros, por mano de paganos, lo matasteis en una cruz. Pero Dios lo resucitó, rompiendo las ataduras de la muerte; no era posible que la muerte lo retuviera bajo su dominio.

«Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y conservamos su sepulcro hasta el día de hoy. Pero era profeta y sabía que Dios le había prometido con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo; cuando dijo que "no lo entregaría a la muerte y que su carne no conocería la corrupción", hablaba previendo la resurrección del Mesías. Pues bien, Dios resucitó a este Jesús, y todos nosotros somos testigos. Ahora, exaltado por la diestra de Dios, ha recibido del Padre el Espíritu Santo que estaba prometido, y lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que heu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Si llamáis Padre al que juzga a cada uno, según sus obras, sin parcialidad, tomad en serio vuestro proceder en esta vida. Ya sabéis con qué os rescataron de ese proceder inútil recibido de vuestros padres: no con bienes efímeros, con oro o plata, sino a precio de la sangre de Cristo, el Cordero sin defecto ni mancha, previsto antes de la creación del mundo y manifestado al final de los tiempos por nuestro bien. Por Cristo vosotros creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, y así habéis puesto en Dios vuestra fe y vuestra esperanza.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el primero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo.

Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron preocupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le replicó: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les preguntó: «¿Qué?» Ellos le contestaron: «Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinieron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron.»

Entonces Jesús les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?» Y, comenzando por Moisès i seguint per los profetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura.

COMENTARI

Aparició als deixebles d'Emaús

El missatge de la resurrecció és divers en tots quatre evangelis. D'aquí que avui llegim la versió lucana. El missatge pasqual de Lluc té dos accents: per què busqueu entre els morts aquell que és viu? (Lc 24,5); la mort escandalosa de Jesús ja estava prevista en el disseny de Déu.

L'atenció de la narració d'Emaús mostra que el missatge és el d'un Jesús viu, que camina amb els deixebles decebutos i desanimats. És el mateix Jesús que, més endavant, en l'aparició als deixebles a Jerusalem, es menjarà un tros de peix davant dels deixebles astorats. Lluc està fent una catequesi de la resurrecció per a lectors

hel·lenistes que tenen una antropologia de cos i ànima i vol mostrar la corporalitat (grega) de la resurrecció als lectors (cf. Ac 17,32). Aquest tipus de corporalitat del resuscitat és un motiu absent en les aparicions de Jesús en els altres evangelis (el mostrar les mans i el costat en l'Evangeli de Joan, com veiem diumenge passat, té una altra finalitat). El gest de mostrar les mans i els peus és el signe de la identitat, en canvi el menjar de Jesús té el sentit de subratllar la seva condició de resuscitat amb un cos humà.

El segon motiu de la narració és el fet que tot el que ha passat, per més escandalós que sigui, ja estava previst en les escriptures. Aquí hi ha dues implicacions. D'u-

na banda, el disseny de Déu: el projecte de Déu per a la salvació de la humanitat era ja en l'Antic Testament: «Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant per tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les escriptures que es refereixen a ell». Però, d'una altra banda, l'Antic Testament ja parla de Jesús en la mesura que predià allò que només en Jesús esdevindrà realitat. És el moll de l'ós de l'esquema de la història de la salvació que presideix l'obra de Lluc. L'escena es clou amb el reconeixement del resuscitat al partir el pa. Com és ben sabut, *partir el pa* és l'eucaristia (cf. Ac 2,46), el memorial de la presència de Jesús.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Delegació de Litúrgia i Espiritualitat

Grups d'Oració i Amistat

Som uns grups de persones que volem aprofundir més en l'oració, per a viure-la en el dia a dia i fer el possible per a donar-la a conèixer.

Els nostres objectius són: créixer en l'esperit d'oració; formar part d'un grup, on prevalgui una amistat sincera i forta, fonamentada en Déu; donar a conèixer l'oració a l'entorn on vivim.

Ens comprometem: A mitja hora de pregària cada dia, oració diària pel grup, apostolat a favor de l'oració i reunió una vegada al mes. Aquesta es fa preferentment en una casa particular.

Cada grup té a la Verge com a mestra d'oració i com a patrona especial.

El grup pot estar format per persones adultes, per joves o per nens.

Els grups tindran, sempre que sigui possible, un sacerdot. És un germà d'oració que comunica el que viu, i al mateix temps busca una ajuda per a ser fidel en la seva oració. És sobretot, la persona que està atenta per a mantenir la cohesió del grup.

A tots els grups hi ha vinculada una persona malalta que, encara que no assisteixi a les reunions, està compromesa com qualsevol altre membre a pregar mútuament.

El grup també estarà vinculat a un Convent de Clausura. Es procurarà visitar-lo una vegada a l'any i fer les pregàries en comunió amb els contemplatius/ves.

Busquem també el recolzament de les Missions, que ens ajudin amb les seves oracions. Els grups de cada diòcesi es posaran en contacte amb alguna Missió i en cada reunió mensual es farà una col·lecta per a aquest fi.

Noces d'or presbiterals de Mn. Jaume Montaña, antic delegat de Comunicació

Els proppassats dissabte 29 i diumenge 30 de març es va celebrar a la Casa Sacerdotal i a la parròquia del

Carme de Lleida, el 50è aniversari d'ordinació sacerdotal de Mn. Jaume Montaña, qui entre altres coses ha estat durant molts anys delegat de Comunicació de la diòcesi de Lleida, vicari de la parròquia del Carme i rector de la parròquia de la Sagrada Família, al barri de Cap Pont, que també ha celebrat fa poc temps els seus primers 50 anys d'història.

Mn. Montaña va estar acompanyat en aquesta celebració per la seva família, el bisbe Joan Piris i diversos preveres i persones amigues.

Val a dir que la delegació de Mitjans de Comunicació està acabant de digitalitzar un important fons de gravacions en vídeo, fet durant l'etapa que Mn. Montaña fou delegat de Comunicació.

Aquest fons recull imatges inèdites de la història recent de la Diòcesi de Lleida que en un termini no molt llunyà podran ser consultades per internet.

Comissió assessora de Patrimoni Moble i Immobile del Bisbat de Lleida

El Sr. Bisbe ha fet els següents nomenaments:

- Mn. Joan R. Ezquerria Pociello, director del Patrimoni Immobile del Bisbat de Lleida. President de la Comissió.
- Sr. Ximo Company Climent, delegat de la Delegació de Patrimoni Artístic i Cultural del Bisbat de Lleida. Vicepresident de la Comissió.
- Sr. Lluís Casaña Carabot, secretari de la Delegació de Patrimoni Artístic i Cultural del Bisbat de Lleida. Secretari de la Comissió.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

• Diumenge, 4 de maig:

- 11 h, benedicció de la làpida i Eucaristia pels darrers beats. Cementiri de Lleida.
- 12 h, Confirmacions a la parròquia de Benavent de Segrià.
- 20 h, Confirmacions a la parròquia del Carme.

• Dimecres, 7 de maig:

- Reunió plenària del SIMCOS al Santuari de Loreto (Tarragona).

• Dijous, 8 de maig:

- Reunió de la CET (8 i 9) al Santuari de Loreto (Tarragona).

• Divendres, 9 de maig:

- 20 h, Confirmacions d'alumnes del col·legi Mater Salvatoris. Catedral.

• Dissabte, 10 de maig:

- 11 h, benedicció del grup escultòric i Eucaristia. Catedral.
- 20 h, pregó de Sant Anastasi a la Paeria.

• Diumenge, 11 de maig. Sant Anastasi:

- 11 h, Eucaristia a la Catedral.
- 19.30 h, Eucaristia. Els catecúmens rebran els sagraments de la Iniciació Cristiana. Catedral.

—Mn. Víctor M. Espinosa Oller, canceller-secretari general del Bisbat de Lleida. Membre de la Comissió.

Vocals d'aquesta Comissió assessora:

- Sr. Joan J. Riu Busqueta
- Sr. Francesc Fité Llevot
- Sr. Joan Ramon González Pérez
- Sra. Montserrat Macià Gou
- Sr. Isidre Puig Sanchis
- Sr. Antoni Roger Martí
- Mn. Jesús Tarragona Muray

AYUDANDO A VIVIR

Tiempo pascual, experiencia de vida

La Biblia presenta a Dios tomando la iniciativa de salir al encuentro del hombre y despertando en todos la esperanza de una salvación: «Convertíos a mí de todo corazón» (Joel); «Pondré en vosotros un corazón nuevo y os sacaré el corazón de piedra» (Ezequiel); «Aunque vuestra vida sea más negra que el carbón por los pecados, quedaréis blancos como la nieve» (Isaías). Esta es hoy y siempre nuestra Buena Noticia: «Gustad y ved qué bueno es el Señor» (Salmo 33), que nunca acumula resentimientos, sino que siempre da la mano al más frágil y hace fiesta, la fiesta del perdón amoroso, como ha manifestado de tantas maneras Jesús, que no juzga ni condena a la primera, sino que da nuevas oportunidades (cfr. Jn 8,11).

Desgraciadamente, nosotros seguimos juzgando y calificando a los demás con frecuencia, señalando la paja en el ojo ajeno y no la viga en el nuestro. Por ello, aunque seguramente habría que superar lo del «cumplimiento pascual», nunca estará de más acudir con agrado al Sacramento de la Penitencia, a la fuente de la misericordia divina: daremos a Dios una gran alegría,

nos llenaremos de la Paz del Resucitado y seremos más misericordiosos con los demás.

Además de esto, durante los 50 días que van de la Pascua a Pentecostés proclamamos textos de los Hechos de los Apóstoles que describen los rasgos fundamentales de la Iglesia naciente que busca ser fiel a su Señor viviendo unidos, alimentándose asiduamente de la Palabra y los Sacramentos y difundiendo incansablemente el Evangelio (a veces, a pesar de la persecución).

No se trata de imitar formas de vida de la primera comunidad pero sí de mantener esa fidelidad fundamental al Evangelio en nuestro presente, como nos pedía a cada bautizado la doctrina y el espíritu del Concilio Vaticano II (1962-1966) y que, simplificando, podríamos sintetizar así: personas más convencidas, más adultas y responsables, con actitudes claras y definidas fruto de la profundización de la propia fe y superando una cierta ignorancia religiosa (sabiendo en quién creemos y por qué creemos), conscientes de haber recibido dones y carismas que nos hacen ser

sujetos y no únicamente destinatarios en la Comunidad eclesial.

Personas con clara conciencia de Iglesia, corresponsables, capaces de diálogo constructivo y sin imposiciones unilaterales, superando individualismos y aprendiendo a convivir respetando personas, conciencias, credos diferentes..., y respetando también las distintas funciones y ministerios de la Iglesia, que no es una comunidad anárquica y acéfala.

Personas dinámicas, comprometidas, encarnadas y testimoniales («luz, sal, levadura...»), que sienten el deber de multiplicar los talentos recibidos para el bien común, y favorecen a su alrededor la promoción integral con obras positivas de justicia y caridad. Y, sin embargo, personas con esperanza, convencidas del triunfo del bien sobre el mal (Jn 16,33), y multiplicando la propia entrega con la garantía que da la presencia y el acompañamiento de Jesús Resucitado (Mt 28,20).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737